

[Knud Jespersen.]

gaard trak op af demokratiet. Jeg skal ikke sige, at jeg kom til at tænke på den, der udskrev sig selv som demokratiets fader og ud fra sin egen opfattelse drog visse konsekvenser og formuleringer, men vi er villige til at stå sammen både med demokratiets fader og alle andre, der ærligt vil kæmpe for en demokratisk udvikling, men denne demokratiske udvikling forudsætter også, at man anerkender ikke bare venstres ret til at være forskelligt fra socialdemokratiet, men også kommunisternes ret. Den dag, økonomiministeren kunne bruge samme tone over for venstre, som man anvender i dag over for kommunisterne, tror jeg enheden i arbejderbevægelsen vil rykke nærmere og vil rykke herind på et nyt grundlag.

I øvrigt vil jeg sige, at debatten ikke har givet ret meget nyt. Det er kun beklageligt, og den har vel ikke tilfredsstillet de forventninger, man kunne have til en diskussion om, hvordan vi skal anvende tillægsbevillingerne. Men for en ordens skyld skal jeg sige, at vi ikke alene stemmer imod fremskridtspartiets dagsordensforslag, men naturligtvis også i konsekvens af vores holdning til finansloven, til militærudgifterne og jeres behandling af vores forslag også må stemme imod selve lovforslaget.

Wilhelm (VS):

Lad mig tage frynserne fra økonomiministerens og den socialdemokratiske ordførers taler først. Hr. Kjeld Olesen ironiserede over resultatet af denne revolutionære situation, som han kaldte det: 7 DKPere, 4 VSere og 29 forkølede demonstranter herude forleden dag. Hvis hr. Kjeld Olesen fulgte den mindste smule med i de diskussioner om aktionsformer osv., som foregår i arbejderbevægelsen i dag, ville han nok vide, at det ikke er VS' livret at anbefale den type af demonstrationer, som foregik herude. Man må nok i virkeligheden sige: hvad i hede hule skulle man bede folk om at rende op her på slotspladsen for at høre en tale under de vilkår? Men at tage antallet af kommunistiske eller VS-mandater, eller hvad man nu vil, som udtryk for den revolutionære situation synes jeg nok er usædvanlig tåbeligt, for det er jo at identificere en krisituation med den revolutionære situation. Udtrykket i denne debat var altså ikke mit, men hr. Kjeld Olesens.

Økonomiministeren talte om disse partier, der i sin tid udgjorde et parlamentarisk grundlag for, at den socialdemokratiske regering overhovedet kom til magten, som det somme tider hedder, magteløsheden, som jeg kaldte det forleden. Det er da rigtigt, at det er det grundlag, regeringen kom til på, men det kan heller ikke være ubekendt, og det blev udtrykt fra den første dag, at det var med den yderste betænkelighed, at VS bidrog til det, og vi gjorde det uden nogen som helst illusion om, at socialdemokratiet af sig selv var indstillet på at føre en anden politik end venstre. Man vil kunne huske, hvordan vi tværtimod gjorde meget ud af at vise, hvordan socialdemokratiets kriseplaner og venstres helhedsplan var næsten identiske. Vi gjorde endda meget ud af den overvejelse, at det altid vil være lettere for en socialdemokratisk regering at prøve at neddæmpe faglige aktioner, at prøve at neddæmpe arbejderklassen i dens selvstændige kamp. Det måtte man tage med ind i sine overvejelser, og på den anden side talte altså det, at hvis lønarbejderne alligevel havde muligheden for og viljen til at reagere, ville en socialdemokratisk regering, simpelt hen fordi det er dens stemmemæssige grundlag, være mere påvirkelig end en borgerlig.

Men vi har da for længst indrømmet, at den afvejning siden har vist sig ikke at være helt sådan, som vi mente den var i februar 1975, og vi vil selvfølgelig ved en kommende situation være nødt til at tage bestik af de erfaringer, der nu er gjort.

Økonomiministeren talte også om dette med at skabe ballade osv. og sagde, at denne selvaktivitet, som han kun har foragt tilovers for, jo ikke forplanter sig til beslutninger herinde. Jeg ved ikke, hvor økonomiministeren ellers mener at beslutningerne herinde stammer fra, når det kommer til stykket. Socialdemokratiet er fuldstændig blottet for bare den mindste smule fornemmelse af, at holdningen til EF f.eks. var noget anderledes i befolkningen, end den var herinde, at den også manifesterede sig og manifesterer sig i befolkningen, at holdningen til Christiania, at holdningen til RUC, at holdningen til a-kraft er ganske anderledes i befolkningen, end den er herinde, og at det ikke er hverken socialdemokratiet eller flertalspartierne i øvrigt, der prøver at artikulere den politiske holdning ude i befolkningen.